

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XI. Imminente puncto Conversionis, se ampliolem sensisse horrorem, retinentibus hinc nugis nugarum, invitantibus inde exemplis plurimorum Dei famulorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

trahit deorsum, nam, ut ait Gerson, amor mundi De monte
 aculis cernitur corporis, & sentitur dulcis esse ad retinen- contempl.
 dum, amarus vero ad perdendum. Amor autem Dei con- cap. 21.
 tra non videtur, & sentitur durus ad acquirendum, &
 dulcis ad dimittendum. Ecce certe durum divortium,
 seu partitio.

CAP. XI.

Imminente puncto Conversionis, se ampliorem sensisse horrorem, retinentibus hinc nugis nugarum, invitantibus inde exemplis plurimorum Dei famulorum.

I. **S**ic agrotabam & excruciebar, accusans memetipsum solito acerbius nimis, ac volvens ac versans me in vinculo meo: donec abrumperetur totum, quo jam exiguo tenebar, sed tenebar tamen. Et instabas tu in occultis meis Domine, severa misericordia, flagella ingeminans timoris & pudoris, ne rursus cessarem: & non abrumperetur id ipsum exiguum & tenue, quod remanserat, & revalesceret iterum, & me robustius alligaret. Dicebam enim apud me intus: Ecce modo fiat, modo fiat. Et cum verbo jam ibam in placitum. Iam pene faciebam, & non faciebam: nec relabebar tamen in pristina, sed de proximo stabam, & respirabam. Et iterum conabar, & paulo minus ibi eram, & paulo minus jam jamque attingebam & tenebam: & non ibi eram, nec attingebam, nec tenebam, hæsitans mori morti, & vitæ vivere: plusque in me valebat deterius inolitum, quam melius insolitum. Punctumque ipsum temporis, quo aliud futurus eram, quanto propius

pius admovebatur, tanto amplio-
 tiebat horrorem: sed non recutiebat retro,
 nec avertebat, sed suspendebat.

2. Retinebant me nugæ nugarum, & va-
 nitates vanitatum, antiquæ amicæ meæ, &
 succutiebant vestem meam carneam, & sub-
 murmurabant: Dimittis ne nos? & à mo-
 mento isto, non erimus tecum ultra in æter-
 num? & à momento isto, non tibi licebit
 hoc, & illud ultra in æternum? Et quæ sug-
 gerebant in eo, quod dixi hoc & illud, quæ
 suggerebant Deus meus? avertat ab anima
 servi tui misericordia tua. Quas sordes sug-
 gerebant? quæ dedecora? Et audiebam eas
 jam longe minus, quam dimidius; non tan-
 quam libere contradicentes eundo in obvi-
 am, sed velut à dorso mussitantes, & disce-
 dentem quasi furtim vellicantes, ut respice-
 rem. Retardabant tamen me cunctantem
 abripere, atque excutere ab eis, & transilire
 quo vocabar, cum diceret mihi consuetudo
 violenta: Putasne, sine istis poteris?

3. Sed jam tepidissime hoc dicebat. Ape-
 tiebatur enim ab ea parte, qua intenderam
 faciem, & quo transire trepidabam, casta di-
 gnitas continentia, serena, & non dissolu-
 te hilaris, honeste blandiens ut venirem,
 neque dubitarem: & extendens ad me sus-
 cipiendum, & amplectendum pias manus,
 plenas gregibus bonorū exemplorum. Ibi tot
 pueri, & puellæ; ibi juvenus multa, & om-
 nis ætas, & graves viduæ, & virgines anus; &
 in omnibus ipsa continentia nequaquã ste-
 rilis, sed fecunda mater filiorū gaudiorum,
 de marito te Domine. Et irridebat me irri-
 sione exhortatoria quasi diceret: Tu non po-
 teris,

teris, quod isti & istæ? An vero isti & istæ in semetipsis possunt, ac non in Domino Deo suo? Dominus Deus eorū me dedit eis. Quid in te stas, & non stas? Projice te in eum; noli metuere, nō se subtrahet, ut cadas. Projice te securus, excipiet, & sanabit te. Et erubesceram nimis, quia illarum nugarū murmur adhuc audiebam, & cunctabundus pendebam. Et rursus illa, quasi diceret: Obsurdesce adversus immunda illa membra tua super terram, ut mortificentur. *Narrant tibi delectationes, sed non sicut lex Domini Dei tui.* ^{Pfal. 118. 85.} Ista controversia in corde meo, non nisi de me ipso adversus meipsum. At Alipius affixus lateri meo, inusitati motus mei exitum tacitus operiebatur.

V S V S.

punctum temporis, quo alius futurus erat Augustinus, quo propinquius erat, eo graviore ætate cor ejus inhorruit. *Nempe hæc est eradicatio Plantæ, ut ait Gerson l. c. alibi plantanda, ubi adest grandis violentia. Hæc est occiso mortificatioque grani seminati; hoc est dicere de recessu vite primæ ac carnalis, ad perveniendum ad spiritualem. Heu quam aspera via hæc est ad transeundum, & devincendum!* Similem horrorem experta est S. Teresa in puncto transitus sui à seculo ad religionem. *In veritate recordor ait, quod secundum meum judicium senserim exeundo domum paternam tantum dolorem, ut vix crediderim me majorem debere sentire in mea morte. Et mihi videtur, quod singula ossa contra se invicem in toto corpore concussa fuerint, &c.* ^{In vita sua c. 4.} Oritur vero hæc lucta inde, quia sub punctum conversionis, ut advertit Gerson & S. Teresa, amor Dei est valde modicus & debilis, mundanus vero fortis & potens, repugnatque fortiter ne nidum suum, seu hospitium, quod habuit ab infantia in homine, perdat. Vnde collige signum esse bonæ vocationis magnam luctam sentire; tales enim communiter constanter perseverant. Quisquis de statu vitæ deliberat, ex hoc capite salutare

tare consilium capiet, si veluti iudex audiat concupiscentiam una ex parte, ex altera continentiam.

Nugæ Nugarum.

1. *Dimittis ne nos?*

2. *Et à momento isto non erimus tecum, ultra in æternum?*

3. *Non licebit tibi hoc & illud ultra in æternum?*

4. *Putasne sine istis poteris?*

Continentia.

1. *Obmutescere adversus illa membra tua super terram, ut mortificentur.*

2. *Non erunt mecum, sordes & dedecora.*

3. *Narrant tibi delectationes, sed non sicut lex Domini Dei tui.*

4. *Tu non poteris, quod isti & ista? An vero isti & ista in semetipsis possunt, ac non in Domino Deo suo? Projice te in eum.*

Diffidentia sui, & fiducia in Deum Tertius gradus S. D. fuit ad perfectam conversionem. Est signum luculentum divinæ vocationis ac veluti sigillū, sentire in se grandem fiduciam, illud perficiendi, quod Deus dedit velle.

C A P. XII.

Divina vocis monitu se incidisse in illud Pauli Rom. 13, vers. 13, & 14, Non in comessationibus &c. & totum ad Deum conversum esse, sequente mox Alipio, & matre gratulante.

1. **V**Bi verò à fundo arcano, alta consideratio contraxit, & congeffit totam miseriam meam in conspectum cordis mei, oborta est procella ingens, ferens ingentem imbrem lachrymarum. Et ut totum effunderem cum vocibus suis, surrexi ab Alipio. Solitudo enim mihi, ad negotium flendi aptior suggerebatur. Et secessi remotius, quam ut posset mihi onerosa esse etiam ejus
præ-